

Artemisia Gentileschiová - Zuzana a starci (1610)

Autor: Kenneth Vinther

Po sérii incidentů, kdy byly na pornografických serverech odhalena **videa** zachycující znásilňování nezletilých dívek (která majitelé webů v některých případech odmítli smazat), **podepsaly přes dva miliony lidí petici** za zrušení plejády pornografických stránek a stáhání jejich vedení za obchodování s lidmi (tento skandál vedl až k bojkotu stránek Pornhub **společnostmi Mastercard a Visa**). V reakci na rostoucí odpor vůči současné podobě pornografie ovšem mainstreamové i akademické publikace započaly soustředěnou kampaň s cílem očernit toto rodící se hnutí jako semeniště „antisemitismu“ a „antisemitských konspiračních teorií“.

V článku s ambicemi odhalit „**krajně pravicové kořeny #NoNutNovember**“ autor z časopisu *Rolling Stone* popisuje značnou část hnutí proti pornografii jako „do jednoho klubka smotanou příšernou směsku vnitřní nejistotou živeného **antisemitismu**, misogynie a homofobie“, poháněnou „spikleneckou teorií, že Židé ovládají pornografický průmysl a využívají jej jako nástroj kontroly bělochů“. Autor také tvrdí, že „ideologický odpor vůči masturbaci historicky náležel do arzenálu fašistů, kteří si upevňovali svou kontrolu nad společností“ manipulací sexuálně frustrovaných mužů prostřednictvím pocitu studu. I **New York Times** uznal za nezbytné věnovat se této nebezpečné „spiklenecké teorii“, která prý přispívá k „nárůstu zločinů z nenávisti z poslední doby“. A bojovníci proti antisemitismu i židovské publikace jako **Jerusalem Post** se mohli vzteknout, když pobočka Al-Džazíry informovala diváky, že Židé vytvořili a nadále kontrolují pornografický průmysl, protože prý „nenávidí Krista“.

Kristoff Kerl celou věc shrnuje v publikaci *Studies in American Jewish Literature*. Podle něj lze absurdní „fantazie“ o židovském spiknutí za pornografií, iracionálně šířené krajně pravicovými hlasateli nenávisti, shrnout přibližně takto: Židé za pomoci pornografie „rozleptávají prý přirozený řád bílé nadřazenosti“, aby „podkopali... sexualitu křesťanů“ a časem vyvolali až „pornografií zapříčiněnou změnu v sexuální orientaci... a tím způsobili reprodukční krizi ‚bílé rasy‘“, propagovali rasové míšení, „povzbudili sexuální tužby nebělošských a židovských

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

mužů po běloškách“ (viz **Reklama a válka proti bělochům Richarda Houcka**, pozn. DP) a konečně jde také o „zbraň psychologické války“ k pacifikaci a omámení bílých mužů. 1]

Že by se někdo bránil až moc?

Skutečně se zdá, že navzdory výše letmo citovaným i mnoha dalším nesouhlasným článkům musí být odpověď kladná. Všechny tyto antisemitské „fantazie“ lze totiž prokázat – co víc, přímo slovy těch nejpovolanějších, tedy vychloubačných židovských pornomagnátů. Značná část těchto tvrzení přitom pochází nikoliv od antisemitů, ale přímo z úst Židů samých. Ti ochotně přiznávají, že jednou z motivací při výrobě a šíření pornografie je i rozleptávání a likvidace nežidovské kultury. Nejprve si tak pojďme demonstrovat masivní židovskou stopu v pornografické branži, abychom případné námitky rozptýlili hned v zárodku.

Porno - židovská branže?

Kerl ve svém článku připouští, že dvojice nejvlivnějších producentů pornografie v amerických dějinách, tedy Ruben Sturman a Steven Hirsch, je židovského původu. Tito muži – jednomu se přezdívalo „Walt Disney porna“, druhému „Donald Trump porna“ – byli svého času největšími distributory pornografie v Americe. Sturman vybudoval své impérium na útěku před FBI a po jeho smrti – zemřel jako karikatura hamižného židovského gangstera ve federální věznicí – převzal podnikání jeho syn David. Hirsch je dosud naživu: vlastní Vivid Entertainment, v současnosti největší pornografickou síť na světě.

Polsko-americký Žid Seth Warshavsky, známý průkopník internetové pornografie, bývá označován za „**tvář online pornografie**“. David F. Friedman zakládal Adult Film Association of America. William Margold byl režisér pornografických snímků, aktivista a ředitel Free Speech Coalition, lobbystické organizace pornografického odvětví. Paul Fishbein, Irv Slifkin a Barry Rosenblatt vlastní AVN Media a Mark Spiegler zase společnost Spiegler Girls (údajně také doménu stránek organizace obhajující pedofilii NAMBLA, přinejmenším podle informací nyní umlčených Porn Wikileaks). Z dalších vlivných židovských vlastníků pornografických produkčních studií jmenujme třeba Seymora Buttse, Johna Stagliana, Phila Harveyho, Joea Francise, Winstona Wolfa, Garyho Cremina, Bruce J. Friedmana, Cablea Rosenberga, Mikea Kulicha nebo Grega Lanskyho (britský aktivista Mark Collett shromáždil další jména **zde**)

Luke Ford sestavil ještě rozsáhlejší seznam (archiv jeho esejí najdete **tady**): Ron Braverman, John Bone, Wesley Emerson, Herbert Feinberg, Hank Weinstein, Lenny Friedlander, Bobby Hollander, Rubin Gottesman, Fred Hirsch (otec Stevena Hirsche), Paul Apstein, Steve Orenstein, Jack Richmond, Theodore Rothstein, Ron Sullivan, Jerome Tanner, Armand Weston a Sam a Mitch Westonovi. Z řad tohoto etnika se rekrutovala také většina mužských představitelů pornografických snímků v 70. a 80. letech, jako Buck Adams, Bobby Astyr, (Bobby Charles) R. Bolla (Robert Kerman), Jerry Butler (Paul Siderman), Seymore Butts (Adam Glasser), Roger Caine (Al Levitsky), David Christopher (Bernie Cohen), Steve Drake, Jesse Eastern, Jamie Gillis (Jamie Gurman), Ron Jeremy (Hyatt), Michael Knight, William Margold, Ashley Moore (Steve Tucker), David Morris, George Payne, Ed Powers (Mark Arnold, známý také jako Mark Krinski), Harry Reems (Herbert Streicher), Dave Ruby, Herschel Savage

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

(Harvey Cowen), Carter Stevens (Mal Warub), Marc Stevens, Paul Thomas (Phil Tobias), Marc Wallace (Marc Goldberg), Randy West (Andy Abrams) či Jack Wrangler. 2]

Židovský producent pornografie Michael Kulich to potvrdil mj. v rozhovoru z roku 2015, kde prohlásil, že „odvětví filmů pro dospělé v podstatě vytvořili Židé“ a že i dnes „jsou skoro všichni vlivní hráči v branži buď Židé, nebo mají nějaké židovské vazby – případně pro Židy někdy pracovali“.

A co slavný Playboy? Hugh Hefner sice Žid nebyl, ale Nat Lehrman, jedna z hlavních postav redakce časopisu, přiznal, že „v podstatě celá redakce byla židovská“. 3] Gloria Leonardová, podle vlastních slov „hodná židovská holka z Bronxu“ vymyslela koncept erotických telefonních linek a založila hardcore pornografický časopis *High Society*. 4] Další zajímavý příklad nabízí několik let starý dokument z dílny Netflixu *Circus of Books* velebící život „příjemného židovského páru“, který z tajné zadní místnůstky svého knihkupectví v 80. letech zásoboval gay pornografií celé Los Angeles. 5]

„Prima kluk – židovská pornohvězda“ **Ron Jeremy** (absolvent hebrejské školy) označuje za jednu z příčin ohromného židovského zastoupení v porno branži skutečnost, že „židovské rodiny bývají liberálnější než ty křesťanské“ 6] Podle producenta Seymora Buttse pak svou úlohu sehrává také židovský nepotismus (jemuž za své začátky v branži vděčí také Jeremy): „Když se o roli uchází čtyři lidi a tři z nich jsou gójové, dostane ji , pokud tam není něco dalšího, Žid. Tak prostě funguje. Když se mi na roli sejdou tři podobní kandidáti a jeden z nich je Žid... No co, tak mě žalujte.“ 7]

Výmluvný je i následující úryvek z rozhovoru s anonymním producentem porna:

D:... Když vás na place přijmou mezi sebe, je to k neuvěření. Jedna velká rodina.

N: Jo, velká rodina.

D: Člověk má skoro pocit, jako by přišel do nějakého XXX venkovského klubu. Všude kolem samý Žid. Potkáváte se na různých natáčeních, a když jste se s někým třeba pár měsíců neviděli, je to setkání s polozapomenutou rodinou. 8]

Porno skutečně připomíná velkou židovskou rodinu. Židé se tu cítí jako doma a jejich publikace proto oslavují soukmenovce, kteří „v pornu prorazili“. Herec a režisér James Deen (Bryan Sevilla), který poskytl řadu rozhovorů pro *Haarec* a *Jewish Daily Forward*, dokonce prozradil, že jeho židovská identita sehrává roli v jeho práci:

Nikdy jsem moc nebyl na chození do synagogy a víru v Boha, ale líbilo se mi sionistické hnutí, jeho kultura a společenství... Identifikuju se s judaismem kulturně, a právě odsud čerpám touhu poznávat, ptát se a hledat odpovědi. Umím

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

točit, pracovat se světlem a stříhat, protože se při práci vždycky snažím zlepšovat a učit se. Nevím, jestli bych si tuhle mentalitu vštípil i bez své židovské výchovy.

V tomtéž rozhovoru na dotaz, zda má v branži nějaké židovské vzory, odvětil:

Není to tak, že někam přijdu s tím ‚jsem Žid, kde je tady další Žid?, s tím musím pracovat‘. Respekt náleží všem bez ohledu na rasu, vyznání, barvu, náboženství, cokoliv. Židé to vědí lépe než kdokoliv jiný – to je to nejdůležitější. Jsme skutečně vyvolený lid, to je fakt. 9]

Ve zmiňovaném článku *Rolling Stones* se autor snaží zlehčit židovskou stopu ve světě pornografie zdůrazněním skutečnosti, že výkonný ředitel společnosti MindGeek „Feras Antoon podle všeho není židovského původu“. MindGeek je obří zastřešující nadnárodní struktura, pod níž vlastnicky spadají velké pornografické stránky ve stylu YouTube jako Pornhub. Vznikla už počátkem století v montrealském „Silicon Valley severu“ a zaujala místo vedle dalších technologických monopolů jako Facebook, Google a YouTube. A i když Antoon skutečně aspoň na první pohled židovského původu není, v článku už nezaznívá, že provozním ředitelem (COO) je Žid David Marmorstein. MindGeek navíc za svůj monopol značným dílem vděčí vztahu svého předchozího majitele s firmou z Wall Street Colbeck Capital Management (řízené někdejším vysokým činitelem Goldman Sachs), která jí v roce 2011 **poskytla půjčku ve výši 362 milionů dolarů**. Pokud nejsou šéfové Colbeck Management Jason Colodne a Jason Beckman sami Židé, přinejmenším k židovství mají hluboké konexe, jelikož jsou **podepsaní** pod *ketubou* (židovská svatební smlouva) Ryana Kavanaugha, šéfa Warner Bros. Pictures.

Židovské organizace a producenti porna sehráli zásadní roli také v legalizaci pornografie ve Spojených státech. Byl to například židovský žalobce **Samuel Roth** – autor spisku **Jews Must Live**, kde popisuje židovskou nenávist vůči Nežidům a jejich kultuře – komu se připisují „zásluhy“ za rozšíření definice obscenity ve sporu Roth v. United States (1957), kde argumentoval pro ochranu nemravných materiálů prvním dodatkem americké ústavy. Přestože soud rozhodl v jeho neprospěch, vedl případ k úpravě definice obscenity coby „materiálu zabývajícího se sexem způsobem vyvolávajícím chlípný zájem“ 10] Toto vymezení se později stalo základem tzv. Millerova testu, s jehož pomocí definoval obscenní materiál Nejvyšší soud v případě dalšího židovského žalobce Marvinu Millera v případě Miller v. Kalifornie (1973).

Přední židovští producenti pornografie jako Al Goldstein se později dokázali vyhnout stíhání za mravnostní delikty zneužitím znění Millerova testu. Goldstein se ve svých pamětech holedbá, jak znemožnil své stíhání, když „postavil žalobce před nutnost přiznat se, že jim na lavici svědků stojí“, aby tak dokázali, že jeho materiál „vyvolává chlípný zájem“ či nikoliv. 11] Společně s dvojicí hojně medializovaných procesů proti Larrymu Flintovi a židovskému herci Harrymu Reemsovi precedenty zajištěné Goldsteinem fakticky znemožnily dosáhnout

odsuzujících verdiktů za šíření obscenit a otevřely cestu normalizaci tvrdé pornografie. Goldstein se později **vychloubal**: „Kdo je větší než Al Goldstein? Al Goldstein je kurva legenda. Kdo o sobě může říct, že zlegalizoval porno? Fishbein se jen veze, Ron Jeremy se veze. To já změnil zákon.“

Larry Flynt židovského původu nebyl, velmi štědře ovšem přispíval asi největší židovské organizaci Anti-Defamation League (ADL). Ta sice na jedné straně patří mezi největší proponenty cenzury „nenávisti“ na sociálních sítích i u washingtonských zákonodárců, tradičně však také podporuje co nejširší svobodu projevu pro tvůrce pornografických materiálů. ADL nevěří, že by se první dodatek ústavy měl vztahovat na projevy kritické vůči Židům, na pornografické materiály však dozajista ano. ADL také v roce 1980 udělila Hughu Hefnerovi svou „Americkou medaili svobody“ na slavnostním večeru, kde se mu dostalo chvály za to, že „jím vybudované impérium mělo tak zásadní dopad nejen na vydavatelskou činnost, ale také na morálku širší americké společnosti“. 12] Někdejší šéf ADL Abe Foxman navíc Židy aktivní v pornografické branži označil za modelové Američany: „Židé působící v pornografickém odvětví tak činili jako lidé, kteří se snaží uskutečnit svůj americký sen“. 13]

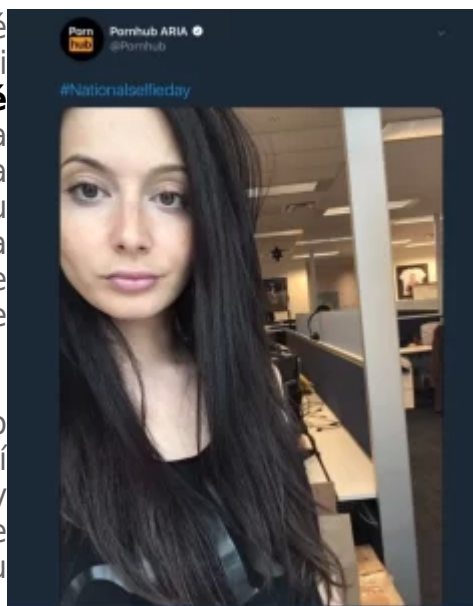
Luke Ford se svěřil, že „*Publishers Weekly* mi vytýkal ‚urážlivé zobecňování‘ Židů, ale je to pravda. Všichni větší machři v pornobranži jsou Židé.“ 14] **Profesor Nathan Abrams** si postěžoval, že „při příležitosti 350. výročí židovského příchodu do Spojených států neproběhly žádné oslavy židovských inovací na tomto poli... proč se stydíme za židovskou stopu v pornografickém průmyslu? Nemusí se nám to líbit, ale židovská úloha v tomto odvětví byla zásadní a nastal myslím nejvyšší čas, aby ji někdo odpovídajícím způsobem popsali.“ 15]

Židé tvoří pouhá necelá dvě procenta obyvatel Ameriky, jejich zastoupení v pornografii je ale mnohonásobně vyšší do té míry, že ji bez přehánění můžeme nazvat jedinečně židovským odvětvím – což se jeví zvláště ironicky ve světle snah o zákaz pornografie v Izraeli, protože „**velice škodí dětem**“. Jak napsal **Benjamin Garland**, „označit pornografický průmysl za židovský je asi podobně smělé prohlášení, jako že obloha je modrá“.

Otázkou tedy není, zda je pornografický průmysl židovský či ne, ale proč tomu tak je. A jedním z důvodů nepochybně může být i touha podkopat a zničit bělošskou, západní kulturu a civilizaci.

Jak už jsme ukázali, máme hojné doklady, že Židé pornografii vnímají a používají jako zbraň. Velmi jednoznačný důkaz nabízí i třeba **chování izraelské armády**, která se při obsazování palestinského města Ramalláh na Západním břehu v roce 2002 rychle zmocnila místní televizní stanice, odkud začal vysílat tvrdou pornografii s cílem „psychologicky šokovat“ a demoralizovat tamější obyvatelstvo. Podobný účinek lze ovšem ukázat také v případě šíření tvrdé pornografie v Americe a Evropě.

Židovští akademici jako profesor Abrams někdy hovoří o pornografické branži jako o pokračování ofenzivy sexuální revoluce proti západní kultuře, vedené židovskými marxisty typu **Wilhelma Reicha** a **Herberta Marcuse**, kteří se ostatně v 70. letech stali inspirací nejméně jednomu židovskému průkopníkovi pornografie. Jeden z nich později vzpomínal, jak obcházel studia „s vlasy málem po zadek, výtiskem Reichovy *Sexuální revoluce* v rukou a spoustou řečí o práci, lásce a sexu.“ [16] V díle těchto vlivných židovských marxistických intelektuálů a aktivistů rozeznáváme nezaměnitelnou, vytrvalou a zlovůli averzi k náboženství, konvenční sexuální morálce a silným nežidovským rodinám. Židovská identita těchto intelektuálů ani jejich proti rodinné pozice nejsou žádná náhoda: vědomě se identifikovali se svým židovstvím a rozbití konzervativních společenských považovali za příznivé pro širší židovské společenství, jelikož mělo podle jejich přesvědčení společnost lépe „naočkovat“ proti antisemitismu. Při studiu těchto hnutí názorně vidíme, proč Židé chápou šíření rozvolněné sexuální morálky jako výhodné pro své společenství a jak nahlížejí na pornografii jako zbraň v kulturní válce. Pro naše účely sahají počátky těchto tendencí přinejmenším na počátek 20. století, počínaje marxistickým filozofem Györgym Lukácsem.

Selfie ženy zodpovědné za účty Pornhubu na sociálních sítích. Zaujme výzdoba open-space kanceláře.

Praotcové revoluce

Georg Bernard Baron Lukács von Szegedin — zkráceně **György Lukács** — byl synem zámožného židovského investičního bankéře, a tento držitel rakousko-uherského baronského titulu se stal jedním z nejvlivnějších marxistických intelektuálů první poloviny minulého století. V květnu 1919 po bolševické revoluci v Maďarsku a zřízení Maďarské republiky rad Bély Kuna (také synka z bohaté židovské rodiny) byl Lukács dosazen do funkce lidového komisaře pro vzdělání a kulturu. Lukács byl značně rozčarován z křesťanských lidových vrstev, které – jak to popsala ve své slavné knize *Deník psance* Cécile Tormayová –

komunistický internacionalismus odmítaly a zachovávaly věrnost své vlasti a Bohu. Lukács proto v západní křesťanské kultuře spatřoval překážku komunistické sociální emancipace. Byl přesvědčen, že marxistického „převrácení hodnot nelze docílit bez ‚zničení hodnot starých‘ a jejich nahrazení novými, revolučními“. 17] Jako lidový komisař pro vzdělání a kulturu Lukács usiloval o „zničení starých hodnot“ prostřednictvím státního vzdělávacího systému, včetně rozsáhlých programů sexuální výchovy pro školní děti a podpory **feminismu**. Tento sexuálně osvětový program, jehož autoři si vědomě pohrávali s označením „rudý teror“ pro masové bolševické vraždění v roce 1918 (jehož pachatelé se také zhusta rekrutovali z řad židovských marxistů), začal být odpůrci nazýván „kulturním terorem“. 18] Pod Lukáčsovým dohledem

Byly ve školách organizovány zvláštní přednášky a tištěny materiály, které děti „učily“ o volné lásce, podobě sexuálního styku, zastaralosti buržoazních rodinných zvyklostí, překonanosti monogamie a nesmyslnosti náboženství, jež člověku upírá veškerou rozkoš... Tato výzva k rebelii určená dětem byla doplněna poselstvím v podobném duchu, určeném Maďarkám... [Jeden dokument z dílny Lukáčsova komisariátu] volal po sjednocení všech žen světa a svržení okovů, uvalených na ně buržoazně smýšlejícími mužskými vykořisťovateli. 19]

Jeho vláda kulturního teroru ovšem neměla dlouhého trvání, když už v létě 1919 rumunská vojska porazila a následně rozpustily Maďarskou republiku rad. Lukács musel hledat útočiště ve Vídni. **Myšlenka sexualizace dětí coby nástroje boje proti reakčnímu smýšlení ovšem rozhodně nezahynula s republikou rad a nadále pravidelně zaznívala mezi předními židovskými komunisty**, jako třeba u Wilhelma Reicha.

Reich, syn židovské rodiny z rakouskouherské Haliče, vzpomínal na své dospívání v autobiografickém dílku *Vášeň mládí*. Mimo jiné tam láskyplně popisuje, jak znásilňoval rodinné služebné, páchal ohavnosti s domácími zvířaty, při masturbaci fantazíroval o své matce a prahnul po sestřiných přítelkyních, posedlý jejich „nádhernými, dlouhými plavými vlasy“. 20] Po studiích medicíny na Vídeňské univerzitě počátkem 20. let se Reich vydal na dráhu psychoanalytika s cílem provést syntézu Freudova díla s Marxovými idejemi. V roce 1930 se stal členem německé komunistické strany a už jako komunista sepsal dvojici poměrně vlivných děl: *Sexuální revoluci* z roku 1936, jejíž titul si vypůjčili aktivisté v 60. a 70. letech a *Masovou psychologii fašismu* (1933), výpad proti evropským pravicovým autoritářským hnutím. V Sovětském svazu se pro psychiatrická oddělení, kde byli po označení za duševně nemocné státními orgány internováni disidenti, svého času zažilo označení *psychuška*. Podobně se snažil využít psychiatrii pro své politické cíle i Reich, když tvrdil, že fašistické sklony „diagnostikoval“ coby poruchu osobnosti, způsobenou potlačováním vlastní sexuality během dospívání. Reich napsal:

Potlačování přirozené – zejména té genitální – sexuality dítěte v něm pěstuje obavy, stud, poslušnost, strach z autority, „dobré“ a „přizpůsobivé“ chování v autoritářském slova smyslu. Paralyzuje sílu vzdoru, jelikož každý vzdor je obtěžkán úzkostí. Omezování sexuální zvědavosti a sexuálních myšlenek u dítěte vytváří obecnou inhibici myšlení a kritických dovedností vůbec. Cílem sexuální represe tak ve zkratce je výchova jednotlivce přizpůsobeného autoritářskému řádu, jemuž se

přes všechnu jeho bídu a ponižování podvolí. Nejprve se dítě musí přizpůsobit struktuře zmenšeniny autoritativního státu – rodiny – čímž se připravuje na pozdější subordinaci systému jako takovému. K formování autoritářské struktury dochází upevňováním sexuální inhibice a úzkosti. 21]

A Reichův lék na fašistickou poruchu osobnosti? „Dopřát dítěti skutečnou sexuální osvětu (tj. podporovat sexuální objevování během dospívání, např. masturbaci), tak aby se oprostilo od sexuálního zmatení... Jakmile se podaří skrze jejich sexuální zájmy dosáhnout na děti a dospívající v masovém měřítku, vznikne mocná protiváha reakčním silám.“ 22]

Reich se ovšem kvůli své nepokryté obhajobě zneužívání dětí postupně stal vyvrhelem i v prostředí levicové avantgardy. Dánská komunistická strana ho odstavila a Reich uprchl před nastupující NSDAP do Ameriky. Tamní úřady ho ovšem po nějakém čase uvěznily a zničily jeho „výzkum“ spojený s Centrem pro dětské orgonické bádání, kde údajně docházelo k masovému zneužívání dětí. 23] Přestože Lukács s Reichem alespoň na první pohled neuspěli, jejich teorie o dekonstrukci křesťanské civilizace prostřednictvím sexuální emancipace žily dál a dovršily filozofické dospělosti v kritické teorii Frankfurtské školy.

Vcelku nevinně pojmenovaný Institut pro sociální výzkum (Institut für Sozialforschung, IFS), vznikl roku 1923 v německém Frankfurtu díky iniciativě – a financování – syna zámožné rodiny židovských obchodníků z Argentiny Felixe Weila. Soustředila se tam klika takřka výlučně židovských marxistických intelektuálů jako **Max Horkheimer**, **Theodor W. Adorno**, či **Herbert Marcuse**, kteří usilovali o další rozvoj své ideologie syntézou Marxovy sociální emancipace s freudovskou psychoanalýzou nebo myšlenkami osobností jako právě Lukács. Za svůj dvojitý hlavní cíl si lidé z Institutu vytyčili nutnost postavit se čelem ke „krizi marxismu“ (tedy odmítnutí komunistických myšlenek většinou evropského dělnictva) a vzrůstajícího se antisemitismu (nepochybně reakce na kulturní terorismus židovských marxistů typu Lukácsa a Reicha, masové perzekuce křesťanů sovětskou Čekou či revoluce v Rusku nebo Maďarsku, v jejichž čele obvykle stáli židovští revolucionářští teroristé jako Rosa Luxemburgová, Karl Liebknecht či Kurt Eisner). V roce 1933 se Institut musel z Německa stěhovat, až nakonec zakotvil v Americe, kde jeho členové pokračovali v práci s dvojnásobným nasazením.

Dodnes se široce tradují Marxova slova, že smyslem filozofie není svět vykládat, ale měnit. I Frankfurtská škola se svou prací snažila měnit společnost, „nezapomínali však ani na četné překážky její radikální proměně“, jako křesťanství, tradiční rodina, konvenční morálka v sexuálních věcech, jak je už dříve identifikovali Lukács s Reichem. 24] Marx nepřilíš specificky vyhlížel „sociální revoluci“, jež nastane po nastolení komunismu. 25] Frankfurtské intelektuálové si priority uspořádali jinak: nejprve podle nich musí dojít k radikální přeměně společnosti.

Jedním z největších počinů Frankfurtské školy v tomto směru nejspíš byla vlivná studie o tzv. autoritářské osobnosti. Její Americkým židovským výborem financovaní autoři se pokusili vymezit autoritářství a antisemitismus jako poruchu osobnosti, spojenou s následujícími hodnotami během raného formování osobnosti v dětství: „konvenční idealizace rodiče/ů;

smysl pro povinnost a závazky k rodičům, [a] orientace na členskou skupinu ... homogenně-totalitární rodiny". 26]

Tvůrci studie nevyužívali při snaze potvrdit či vyvrátit svou hypotézu příliš důkladné a empirické metodologie, jelikož z ní zamýšleli učinit empirický základní stavební kámen své apriorní filozofické a politické teorie antisemitismu. Jak to vyjádřil Horkheimer, studie byla pro sociálně vědní výzkum příležitostí, „přímo se přeměnit v propagandu“. 27] Proto podobně jako Reichovo „bádání“ patologizuje zdravé a „pevné rodinné vztahy ... coby příznak psychické poruchy... ve snaze učinit západní společnosti odolnější vůči antisemitismu.“ 28] Byť se jednalo spíše o antifašistický politický aktivismus, který se halil do hávu vědeckého bádání, díky masivní propagaci si studie získala značný vliv v amerických společenských vědách: „nic, co po válce vyšlo v oboru sociální psychologie, nemělo větší vliv směřování skutečné, empirické práce, která se v současnosti na univerzitách provádí.“ 29]

Zřejmě nejtrvalejším odkazem Frankfurtské školy však je kritická teorie, stručně a zjednodušeně charakterizovaná jako modernizace marxistické analýzy za pomoci syntézy Marxe s Freudem. Vykořisťování a útlak zpracovává mnohem intenzivněji jako sociální a kulturní než politicko-hospodářský fenomén. Jak to vyjádřil Horkheimer, cílem kritické teorie je „skoncovat se sociální nespravedlností ... (a) společenskými vztahy, jež v současnosti překážejí pokroku... (a pomoci) člověku vymanit se z okovů donucení jak přirozenosti, tak i všech forem společenského života i soudního, politického či kulturního uspořádání, jež se mu staly svěřací kazajkou.“ 30] **Jinými slovy se měla kritická teorie stát beranidlem revoluce proti veškerým základním sociálním institucím západní civilizace: křesťanství, tradiční patriarchální rodině, cudnosti i sociálním konvencím, které její autoři a zastánci vnímají jako systematicky a nenapravitelně utlačitelské.**

Právě kritická teorie pak položila základy pro rozvoj nesmírně vlivných novolevicových hnutí za občanská práva, feminismu, dostupnost potratů nebo emancipaci homosexuálů. Podobně jako kdysi bolševismus byla i tato hnutí disproporčně židovská. V 60. letech minulého století došlo k „masivní politické migraci Židů z pozic ortodoxního marxismu k nové levici“, poté co u nich kvůli protizidovským kampaním na sklonku Stalinova života proběhla deziluze z komunismu. Skoro všechny nejvýraznější postavy nové levice se rekrutovaly z řad židovských radikálů: Alan Ginsberg, Betty Friedanová, Gloria Steinemová či Daniel Cohn-Bendit.

Dlouholetý europoslanec Cohn-Bendit bojoval proti fašismu v Reichově duchu, když v 60. letech v prostředí „**antiautoritářské školky**“ zneužíval pětileté děti. Na tato „sexuální setkání“ vzpomíná ve své knize *Velký bazar* (1975). 31]

„Otcem nové levice“ byl židovský teoretik Frankfurtské školy Herbert Marcuse, který nám – slovy **Matta Taibiho** – „přinesl vymoženosti typu hesel ‚mlčení se rovná násilí‘, ‚příliš mnoho demokracie‘, ‚dezinformační krize‘, (knihu) *Na obranu rabování* či **Projekt 1619** nebo dílko *Antirasistické miminko*“. Ve své knize *Eros a civilizace* navázal na Wilhelma Reicha, když nastínil teoretický rámec sexuální revoluce. Marcuse také přenesl kritickou teorii do revoluční novolevicové praxe, když označil strategie a klíčové skupiny obyvatelstva pro dosažení

společenské a politické změny. Ortodoxní marxisté podle něj vložili přesměřili víry v proletariát: „zatímco dělnické vrstvy revoluční třídou nejsou ... tam, kde odpor chudých polevil, pozvedli prapor boje proti soldatesce a policii studenti... (a) černošští militanti platí svými životy.“ 32] **Marcuse tak levici vyzýval, aby se coby svůj nový revoluční předvoj orientovala na středostavovské studentské radikály a koalici radikálních příslušníků menšin a osvojila si strategie typu dlouhého pochodu institucemi namísto násilného převratu buržoazní společnosti.** Marcuse v 60. letech sám usiloval o vytvoření a mobilizaci „vysokoškolských studentů coby revolučního subjektu“ a jeho díla se stala jednou z hlavních inspirací studentských bouří této dekády, kde studenti a židovští anarchisté vyvolávali nepokoje ve velkoměstech a zasahující policisty zasypávali mj. výtisky Reichovy Masové psychologie fašismu. 33]

Poznámky:

1] Kristoff Kerl, “Oppression by Orgasm: Pornography and Antisemitism in Far-Right Discourses in the United States Since the 1970s,” *Studies in American Jewish Literature*, 2020, s. 130, 123, 124, 125, 129.

2] Luke Ford, “**Jews in Porn.**”

3] Josh Lambert, “My Son, the Pornographer,” *Tablet Magazine*, 2010.

4] Anonym vytvořil soubor starších novinových článků, archivovaný [zde](#).

5] Alix Wall, “**In ‘Circus of Books,’ A Nice Jewish Couple Finds Success in Gay Porn,**” *Jewish Daily Forward*, 2020.

6] Naomi Pfefferman, “**A Nice Jewish Porn Star,**” *Jewish Journal*, 2001.

7] Ford.

8] Robert J. Stoller, ***Porn: Myths for the Twentieth Century*** (New Haven: Yale University Press, 1991), s. 153.

9] Emily Shire, “**The Jewish Porn Star Next Door,**” *Jewish Daily Forward*, 2013.

10] Roth v. United States, 354 U.S. 476 (1957).

11] Al Goldstein, *I, Goldstein: My Screwed Life* (New York: Thunder’s Mouth Press, 2006), p. 229.

12] E. Michael Jones, “Rabbi Dresner’s Dilemma: Torah v. Ethnos,” *Culture Wars*, May 2003.

13] Nathan Abrams, “Triple-Exthnics: Nathan Abrams on Jews in the American Porn Industry,” *Jewish Quarterly*, 2004.

14] Ford.

15] Abrams.

16] cit. v Abrams.

17] Michael Loewy, *Georg Lukács from Romanticism to Bolshevism* (London: NLB, 1979), s. 130.

18] Patrick J. Buchanan, *The Death of the West: How Dying Populations and Immigrant Invasions Imperil Our Country and Civilization* (New York: St. Martin's Press, 2002), s. 75.

19] Loewy, s. 151-152.

20] Wilhelm Reich, *Passion of Youth: An Autobiography, 1897-1922* (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1988), s. 6, 22, 102, 44.

21] Wilhelm Reich, *The Mass Psychology of Fascism* (New York: Orgone Institute Press, 1946), s. 24-25.

22] *Ibid.*, s. 168-169.

23] Philip W. Bennett, "The persecution of Dr. Wilhelm Reich by the government of the United States," *International Forum of Psychoanalysis*, 2010, s. 52.

24] David Held, *Introduction to Critical Theory: Horkheimer to Habermas* (Berkeley: University of California Press, 1980), s. 15.

25] Karl Marx, *A Contribution to the Critique of Political Economy* (Moscow: Progress Publishers, 1859), s. 4.

26] Else Frenkel-Brunswik, "**The Authoritarian Personality, Studies in Prejudice Series, Volume 1**" (American Jewish Committee, 1950), pp. **339-340**.

27] cit. v Kevin MacDonald, *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-century Intellectual and Political Movements* (Bloomington: AuthorHouse, 2002), s. 158.

28] *Ibid.*, 162.

29] Nathan Glazer, "New light on *The Authoritarian Personality*: A survey of recent research and criticism," *Commentary*, 1954.

30] Max Horkheimer, *Critical Theory: Selected Essays* (New York: Continuum, 2002), s. 242, 248, 230.

31] Kate Connolly, "**Sixties hero revealed as kindergarten sex author,**" *The Guardian*, 2001.

32] Herbert Marcuse, *Counterrevolution and Revolt* (Boston: Beacon Press), s. 93.

33] Joseph Cunningham, "Praxis Exiled: Herbert Marcuse and the One Dimensional University," *Journal of Philosophy of Education*, 2013, p. 539.

První část eseje Kennetha Vinthera **Oppression by Orgasm? The Porn Industry as Jewish Anti-Fascist Activism & Cultural Terrorism** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 21. února 2021.